

YOUNG ADULT

JAMES
L. SUTTER

TEMNÁ SRDCE

DOKÁZALI BYSTE
MILOVAT KLUKA, KTERÝ
VÁM UKRADL SLÁVU?

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

JAMES
L. SUTTER

TEMNÁ
SRDCE

Přeložila Eva Kadlecová

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition was published by arrangement with Wednesday Books, an imprint of St. Martin's Publishing Group.

Copyright © 2023 by James L. Sutter
Cover illustration © Sivan Karim
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Eva Kadlecová, 2025

ISBN 978-80-271-3796-1

MOJÍ MATCE MARY LAFONDOVÉ.

JE MI TŘICET DEVĚT
A POŘÁD NACHÁZÍM NOVÉ DŮVODY,
PROČ TĚ OBDIVOVAT.

Je těžký vymyslet, co říkat na pohřbu *kamaráda*. A ještě těžší je vymyslet, co říkat na pohřbu nepřítele.

A co teprve když je někdo obojí najednou?

Já si vybral ten zbabělej způsob a neříkal jsem nic. Když rabín dokončil smuteční proslov a vyzval truchlící, aby se podělili o svoje vzpomínky, mlčel jsem. Což by upřímně byla správná volba, i kdybych nebyl takovej srab. Až na pár esemesek jsem s Elijahem přes dva roky nepromluvil. Co jsem pro něj mohl ještě znamenat?

Řečníků navíc rozhodně nebyl nedostatek. Našla se spousta lidí, co chtěli promluvit – příbuzní, kamarádi, dokonce pár dalších celebrit. Říkali takový ty věci, který se říkají vždycky, když umře někdo mladej: byl tak skvělý, tak talentovaný, měl toho tolik před sebou. Až na to, že v Eliho případě to byla fakt pravda. Nebyl jen předurčený dělat velké věci – on už je dělal. Jeho sbírka cen Grammy to dokazovala.

Chance si počkal až do samýho konce, samozřejmě. Showman jako vždycky, co není ochotnej riskovat, že ho někdo zastíní, dokonce ani na pohřbu svýho nejlepšího kamaráda. Vyprávěl o tom, jak se Eli nechal tak unést psaním nového songu, že si náhodou zabouchl dveře hotelového pokoje a zůstal na chodbě jen v trenkách.

Ochranka ho chytila, když se pokoušel vyšplhat na svůj vlastní balkon, protože si myslela, že je to nějaký fanatickej stalker. Všichni se smáli přes slzy a vzlykavě lapali po dechu.

Bylo to dokonalý zakončení. Jak jinak – na Chanci Kainovi bylo dokonalý úplně všechno, od přiléhavýho černýho obleku až po asymetrickou patku rovných černých vlasů. Právě proto je přece nejoblíbenější kretén v celý Americe.

Zbytek pohřbu už vidím rozmazaně. Většinu času jsem si držel distanc a snažil se do ničeho nemíchat. Na hřbitově jsem si stoupl k ostatním smutečním hostům, kteří utvořili kruh kolem rodiny, aby ji schovali před paparazzi. Ti kroužili kolem jako supi s obřími objektivy vybalancovanými na náhrobních kamenech.

Pak se šlo do domu Eliho rodičů. Zul jsem si boty a opláchl si ruce vodou ze džbánu za dveřma. Jestli jsem se v synagoze cítil nesvůj, v domě jsem skoro nemohl dýchat. Eliho rodiče a sestra mi potřásli rukou, ale jejich pohledy byly vzdálený. Všechny zrcadla byly zakrytý černou látkou, což je další židovská tradice, ale mně to jen připomnělo celý to upíří divadýlko Temných srdcí. Nikdo tu pořádně nemluvil, bylo slyšet jen tichý mumlání soustrasti a tlumený nářky.

Když už jsem nemohl vydržet stát v jejich obýváku, přistihl jsem se, jak se úplně bezděky toulám po domě. Nikdo si mě nevšímal, když jsem prošel kolem koupelny a dolů ze schodů, po trase, která pro mě kdysi byla druhou přirozeností.

Nábytek ve studiu byl přesně tam jako vždycky. Chyběly jen černý PA repráky na vysokých, úzkých stojanech.

Světla byly zhasnutý a odpolední slunce pronikající velkým panoramatickým oknem mi bylo tak bolestně známý, že mě úplně probodávalo a přišpendlovalo k podlaze pod schodištěm.

„Divný, co?“

Otočil jsem se a objevil v rohu starého gauče Chance. Rozvaloval se tam s nataženýma nohama, oblečený v rozepnutém, na míru

šitém saku. I s očima rudýma od pláče vypadal jak reklama na kolínskou, zatímco já vypadal přesně jako to, co jsem byl: sedmnáctiletý uhrovitý strašidlo v obleku svýho táty.

Někdy v posledních dvou letech si Chance pořídil tetování – drobnou siluetu letící vrány pod vnějším koutkem pravýho oka. To mu bylo podobný. V ruce držel vaporizér, ale z absence vůně cukrový vaty jsem soudil, že ho tady uvnitř nepoužíval. Jen jím mávl do místnosti.

„Je to tu pořád stejný.“ Zvedl pohled ke stropu, kde bylo slyšet podupávání a šoupání nohou truchlících pozůstalých. „Tam nahoře, venku, je všechno jiný. Ale tady je to pořád stejný, jako když nám bylo čtrnáct.“

Nechtělo se mi vést tenhle rozhovor. Vlastně se mi s ním nechťelo vést *žádný* rozhovor. Ale moje pusa měla jiný názor.

„Skoro,“ řekla.

Povytlhl profesionálně upravený obočí.

Ukázal jsem za něj. „Opravili tu zeď.“

„No kruci! Máš pravdu.“ Zasmál se, předklonil a zamžoural na místo, kde bývala díra. „Na to jsem úplně zapomněl. Jak jsi seskočil z konferenčního stolku a prorazil zeď hlavou kytary.“

„Jen proto, že do mě Eli vrazil.“ Navzdory všemu jsem se musel usmát. „Pak jsme se to snažili zamaskovat tím plakátem z Vera Projectu.“

„Jo, fakt nenápadný – jeden malej plakát na obrovský bílý zdi.“ Přitáhl si koleno k hrudi a odhalil kousek vysoký fialový ponožky s malýma černýma lebkama. „Myslel jsem, že nás jeho máma zabije. Nebo pamatuješ, jak jsme pozvali všechny ty lidi, aby s náma natočili video, a někdo z nich ucpal záchod?“

Přikývl jsem.

„Na koberci byly snad tři kila sraček. Stačilo jen takhle málo,“ luskl demonstrativně prsty, „a naši by mě bejvali poslali na internát.“

Ale Eli...“ Zlomil se mu hlas a on se odmlčel. Slzy mu netekly, ale viděl jsem, jak mu pracují svaly kolem čelisti.

„Jo.“ Eli dokázal přesvědčit své rodiče o čemkoliv. Sedl jsem si na druhou stranu pohovky, aniž bych se na něj podíval. To starý bidýlko mi dodnes připadalo tak důvěrně známý.

„Hele, a pamatuješ na starou Millerovou?“ S nuceně lehkým tónem ukázal na sousední dům za malým dvorkem. „Věčně mlátila na dveře a řvala na nás, ať to ztlumíme. Pamatuješ, co vždycky říkala?“

„Můj táta hrával s Louiem Armstrongem! Když nemusel dělat kravál on, nemusíte ani vy!“ Stal se z toho takový náš oblíbený fórek – kdykoli někdo zahrál špatný tón nebo byl moc nahlas, něco jsme po něm hodili – trsátko nebo polštář z gauče – a zakřičeli: *Louie Armstrong!* Nakonec to přerostlo v náš týmový válečný pokřik pro každou situaci.

Oba jsme zmlkli a zadívali se z okna.

Když promluvil znovu, znělo to přiškrčeně. „Ale zažili jsme tu dobrý čas, ne?“

„Jo,“ odpověděl jsem.

A další dlouhý ticho.

Najednou Chance nakopnul konferenční stolek. Praštil patou do dřevěného rohu tak prudce, že ho otočil o devadesát stupňů. „Do hajzlu, Eli!“ Zakryl si obličej rukama.

Já pořád nevěděl, co mám říct.

„Kéž by se mnou jen *mluvil*.“ Znělo to tlumeně, skoro jako ozvěna. Pak odtáhl ruce a rychle mrkal. „Věděl jsem, že moc chlastá, že ho šňůry unavujou, ale šňůry unavujou *každýho*. Nevěděl jsem...“

Roztřeseně se nadechl a pak vstal. Přitáhl stolek zpátky na místo, strčil vapo do kapsy a vykročil ke schodům. Pod nima se otočil a naposledy se rozhlídl po místnosti, jako by v ní hledal odpověď.

„Do hajzlu, Eli,“ zopakoval tišším hlasem. „Jak jsi nás mohl takhle opustit?“

A pak odešel po schodech a byl pryč.

Vydechl jsem. Uvolnil jsem zařaté pěsti a najednou jsem byl Chancovi hrozně vděčnej, že odešel v tu pravou chvíli. Věděl jsem, že trpí, a jakkoli mě sral, nechtěl jsem mu ještě přihoršovat. Ale kdyby zůstal jen o minutu dýl, možná už bych nedokázal udržet jazyk za zuby.

Protože jsem na jeho rétorickou otázku znal odpověď.

Jak ho mohl Eli opustit?

Stejně, jak jste oba dva opustili mě.

2

Fajn, tak tu náplast pojdme strhnout.

Jmenuju se David Holcomb a málem jsem byl slavněj.

Ve třinácti jsem se svými dvěma nejlepšími kámoši založil kapelu. Chance zpíval, já hrál na kytaru a Elijah programoval všechno ostatní na svém macbooku. Eli miloval takový ten uřvaný, falešný zvuk bicích z osmdesátých let a Chance zase ujížděl na upírech, a tak jsme skončili u něčeho jako gothic rock. Říkali jsme si Temná srdce a svoje první demo, který jsme si sami nahráli, jsme pojmenovali *Smutný sračky, na který se dá tancovat*.

Docela rychle se nám začalo dařit a já nějakou dobu nechtěl dělat nic jinýho. Hráli jsme prakticky v každém mládeži přístupném hudebním klubu v Seattlu a širokým okolí, kam nás i se všemi krámy pilně vozil můj táta ve svojí pracovní dodávce. Hrát pro lidi byla zábava a zahájit pubertu hraním na kytaru v jediný kapele na celý vaší střední taky nebylo vůbec špatný. V osmé třídě jsme vyhráli talentovou soutěž a podle toho, jak všichni řvali, byste hádali, že jsme přinejmenším BTS. A když jsme hráli ve Fremont Abbey, Maddy Everhardtová hodila na stage *opravdový kalhotky*. Takže jo, tohle na tom bylo dobrý.

Jenže věc, kterou vám nikdo neřekne, když máte v pubertě kapelu, je, že celkem rychle narazíte do stropu. Je to děsnej voprúz, hrát pořád dokola těch samých pár songů v klubech pro lidi všeho věku. Na šňůry jezdit nemůžete, protože i kdybyste přesvědčili rodiče, aby si vzali v práci volno a vozili vás, tak kdo na vás bude chodit? Vaši kámoši ještě taky nemůžou řídit. A úplně upřímně, když pomine to prvotní vzrušení z toho, že na scéně vidíte někoho ze svých známých, většina z vás asi úplně nechce poslouchat ty samý písničky furt dokola. Jasně, pořád je tu youtube nebo tiktok, ale víte, kolik je tam online teen kapel? Odpověď je *všechny*.

A teď si k tomu přičtěte Eliho rostoucí tyranii ohledně skládání songů a Chance, kterej rychle přijal za svý úplně každý trapný klíšé spojený s frontmany kapel... No a víte zhruba, jak to dopadlo. Takže když jsme přišli do prváku a dolehly na nás všechny nový tlaky spojený se střední školou, navrhl jsem, abychom si dali pauzu.

Vyměnili jsme si pár hnusnejch slov. Ukázali si pár prostředníčků. Když jsem odcházel z téhle zkušebny, nikdo jinej za mnou nešel.

O dva měsíce později uslyšel chlap z Interscopu novou dvoučlennou verzi Temných srdcí v odpolední show v Neumosu a okamžitě s nima podepsal smlouvu.

Půl roku nato z nich byla nejznámější nová kapela v Severní Americe. Rolling Stone o nich napsal, že hrajou, „jako by Chris Cornell vstal z mrtvých a postavil se před The Cure“. Chance se do toho svýho upírskýho nesmyslu položil a změnil si příjmení na „Kain“ – biblický odkaz, který mi připadá hodně silně ironickejš vzhledem k tomu, jak to s náma dopadlo. *Entertainment Weekly* ho nazval „novým Davidem Bowiem“, *Pitchfork* přirovnával jeho glamrockovej sex-appeal k St. Vincent a Princovi. Billie Eilish si je s sebou vzala na turné po stadionech.

Já se mezitím snažil nepropadnout ze základů společenských věd.

Naštěstí pro mě stát se popstar znamenalo, že ti dva skoro okamžitě vypadli ze školy. Díky tomu a skutečnosti, že od toho večera, co jsem odešel, jsme se spolu prakticky nevidali, jsem mohl skoro předstírat, že neexistují. Jasně, nebylo snadný slýchat holky, jak mluví o tom, že Chance Kain je to nejlepší, co mohlo potkat tužku na oči, nebo poslouchat, jak z projíždějícího auta vyřvává *Midnight's Children*. Ale určitě to není tak, že bych každou minutu posledních dvou let strávil užíráním se tím, že můj život mohl vypadat úplně jinak.

A už *vůbec* jsem se tím neužíral dva dny po Eliho pohřbu, když jsem ležel v posteli a snažil se vzpamatovat po celodenním skládání stavebního dřeva. Třeťák skončil před několika týdny a já se upsal k tomu, že budu přes léto pracovat pro tátu – což, pokud to není přímo horší než smrt, nápadně připomínalo Dantovu představu pekla.

Telefon zacinkal z podlahy, kam jsem ho zahodil. Natáhl jsem pro něj bolavou ruku, otočil ho displejem nahoru a uviděl novou textovku.

Nudím se. Nezajdem na večeri?

To číslo jsem neměl v kontaktech, ale na spam mi ta zpráva přišla divná, pokud teda spamboti netrpí pocity osamělosti. Pro ten *mimořádně* nepravděpodobnej případ, že by se k mému číslu bez mého vědomí dostala nějaká sexy holka, jsem odpověděl.

To záleží. Kdo je tam?

Odpověď přišla okamžitě.

Chance. Musel jsem si změnit číslo.

Chance? Celý moje tělo zase ochablo. Na dlouhým seznamu lidí, se kterými jsem ani v nejmenším neměl chuť jít na večeri, byl Chance na úplně prvním místě, následován jen mou mámou a panem Ullisem, naším odporným tělocvikářem.

Ten kluk mě vyštípal z mojí vlastní kapely svýma primadonskýma hovadinama – tím, jak na koncertech dělal všechno pro to, aby si mě nikdo ani nevšiml, jak vetoval všechny moje návrhy, jak jednostranně rozhodoval za celou kapelu –, načež se proslavil a nikdy se ani neohlídnul. Tohle bylo doslova poprvé, co mi ode dne, kdy jsme se rozešli, napsal. A teď se bude chovat, jako že se nic nestalo?

Už jsem se mu chystal napsat, co přesně může dělat se svým okem, když mi myslí bleskl obrázek zklamanyho Eliho.

Nemělo by mi na tom vůbec záležet. Eli mě přece taky nepozval zpátky do rozjetýho vlaku slávy Temných srdcí. Ale aspoň se mnou trochu udržoval kontakt. A u Eliho, i když vás dovedl vytočit, jste aspoň věděli, že má v sobě dost slušnosti, aby ho to pak trápilo. Protože Eliho trápilo úplně všechno.

Ale hlavně, on byl v kapele vždycky mírotvorem. Věděl jsem, že by si přál, abych se kousnul do jazyka a choval se slušně.

Kdyby byl ještě naživu, možná bych radši poslal do hajzlu *jeho*. Jenže to je ten problém s mrtvými lidma: těžko se s nima dohaduje.

Moje prsty se pohybovaly jakoby samy od sebe.

Kdy?

Telefon cinkl.

Hned. Vyzvedneš mě?

Ve zprávě byl odkaz na google maps.

Nad jeho arogancí jsem zatnul zuby. Takže on čeká, že všeho nechám, *a ještě* pro něj dojedu? Přesto jsem mu poslal palec nahoru a vstal z postele. *Tohle dělám pro tebe, Eli.*

Můj pokoj byl v podstatě půda domu, což mělo svoje výhody i nevýhody. Na jednu stranu byl velkej, přes celou délku našeho malého domu. Na druhou stranu byla střecha sešikmená po obou stranách tak, že mi uprostřed zbýval jen dvoumetrový koridor, kde se dalo stát, aniž bych se praštil do hlavy. Vzal jsem si mikinu z té míň špinavé hromady a otevřel padací dveře, co jsme sem nainstalovali s tátou, když mi bylo dvanáct. Až na ten úhel vypadaly přesně jako normální dveře, včetně kliky.

Dole ležel na gauči rozvalenej táta bez trička a znovu sjížděl *Stranger Things*. Viděl mě přicházet po schodech a seriál pozastavil. „Kam jdeš tak pozdě? Myslel jsem, že po tom vykládání budeš dočista mrtvej.“

„Dojdu si na pizzu.“

„Aha?“ Posadil se. „Chceš společnost? Jsem ochotnej si oblíknout košili.“

„Vlastně se tam mám s někým sejít.“

„Áááá jo.“ Zazubil se a zahýbal obočím: „Znám ji?“

Nejdřív jsem zvažoval, že mu zalžu, ale pak jsem se rozhodl, že to za to nestojí. „Je to Chance Ng.“ Jeho stupidní „umělecký“ jméno jsem před tátou používat nehodlal.

„Chance?“ Táta se zamračil, jako by se zakousl do shnilýho ovoce. „Co *ten* po tobě chce?“

„Tati, no tak.“ Tohle téma jsem nesnášel. „Jeho nejlepší kámoš zrovna umřel na otravu alkoholem. Jen si chce promluvit s někým, kdo znal Eliho stejně dobře jako on.“ Když jsem to vyslovil, najednou to znělo úplně pochopitelně.

„Krucí. No jo. Promiň.“ Zamračenej výraz vyprchal a nahradil ho provinilej. „Chudáci Eliho rodiče... No, to je od tebe hezký,

že se s ním sejdeš.“ Soucitně se na mě podíval: „A jak to vlastně zvládáš ty?“

Pokrčil jsem rameny. „Dobře? Já nevím. Dva roky jsem ho neviděl.“

„Já vím, já jen, že... kdyby sis o tom chtěl popovídat... jsem tady, dobře?“

„Jo.“

Rozlehlo se tikání hodin, zatímco se táta snažil vymyslet něco dalšího, co říct. Pak to konečně vzdal a zavrtěl hlavou. „Jsi hodnej kluk, Davide.“

„Já vim.“ Otevřel jsem dveře, abych nás oba ušetřil další konverzace.

Večer byl chladný, i když už bylo po Dni nezávislosti. Moje auto postavený u chodníku osvětlovaly pouliční lampy.

Moje auto – dvě z nejkrásnějších slov v celém mém slovníku. Nebylo to nijak *krásný* auto – fajn, byl to ten samý omlácený pick-up Ford F-150, kterým jsem se vozil už od narození, s červeným lakem zdrápaným k nepoznání dvěma dekádamy staveníšť. A já taky nebyl žádný rádoby drsnák, jeden z těch falešnejch kovbojů, co se snaží vyčnívat z moře sedanů toyota na parkovišti Franklinovy střední. Ale v ten den, kdy mi táta dal klíčky s tím, že teď můžu auto používat výhradně já, se všechno změnilo. Už to nebylo *auto*, teď to bylo *moje auto*. A jak napsal Robert Frost, „pak bylo všechno jiné“. Když jsem otočil klíčkem, pick-up se s vrčením probudil jako spící drak.

Chance mě místo ke svému starému domu poslal na adresu někde u Arboreta, kde půlka příjezdových cest končila bránou a živým plotem, který měl chránit domy před zvědavýma očima normálních lidí. Chance se opíral o jednu z bran, štihlý stín v černé džínové bundě a s tváří osvětlenou telefonem, kterým scrolloval. Vyvolávat dojem, že nicnedělání je cool činnost, byl jeden z jeho nejvýraznějších talentů.